

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

**ОРХІДЕЙ
ДЛЯ МІС БЛЕНДІШ
НЕ БУДЕ**

 BOGDAN

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
No Orchids for Miss Blandish

No Orchids for Miss Blandish © Hervey Raymond, 1939

Напередодні свого 24-річчя міс Блендіш, донька мільйонера, готується до гучної вечірки. У неї є все, про що тільки може мріяти дівчина: краса, багатство, заможний наречений... Залишається лише отримати від батька разом із привітаннями фамільне кільце з діамантами. Про розкішний подарунок випадково дізнаються бандити, які вирішують заволодіти прикрасою. Чи вдасться їм це? Яка подальша доля дівчини? Чи зможе розпечена красуня опиратися лихим пригодам?

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07
office@bohdan-books.com   www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20; 52-05-48
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Це почалося одного літнього дня в липні — найспекотнішому місяці року, коли небо безхмарне і дмуть пекучі курні вітри. На перетині двох шосе, Форт Скотт і Невада, що перерізають автомагістраль №54 — головну дорогу, котра з'єднує Піттсбург і Канзас-сіті, — розташована автозаправка із забігайлівкою. Це стара дерев'яна будівля з одною-єдиною бензоколонкою, яку обслуговує немолодий вдівець із донькою, опасистою білявкою.

Десь по першій біля заправки зупинився запорошений старенький «лінкольн». У машині було двоє чоловіків: один із них спав.

Той, що за кермом, Бейлі, коренастий чоловік із грубим м'ясистим обличчям, неспокійними чорними очима і білим шрамом на підборідді, вийшов із авто. Його потертий костюм, весь у поросі, був дуже заяложеним, а манжети сорочки — сильно обтріпані. Почувався Бейлі жахливо. Усю ніч він пив, і тепер полуднева спека неабияк йому дошкуляла.

Він зупинився, поглянув на свого сплячого супутника, старого Сема, і, здвигнувши плечима, зайшов у забігайлівку, полишивши того задавати хropaка на самоті.

Білявка, обіпершись об стійку, привітно йому всміхнулася. Вона мала крупні білі зуби, які нагадували Бейлі клавіші піаніно. Дівчина була надто огрядна, щоб зацікавити його, тож він не всміхнувся у відповідь.

— Привіт, містере! — весело сказала вона. — Ну й спека! Минулої ночі я й очей не стулила!

— Віскі, — коротко мовив Бейлі, зсунувши капелюх на потилицю й витираючи обличчя брудним носовичком.

Блондинка поставила на стійку пляшку з віскі та склянку.

— Вам би краще випити пива, — сказала вона, труснувши білявими кучериками. — Віскі нікому не піде на користь у таку спеку.

— Нехай це тебе не обходить, — огризнувся Бейлі.

Він узяв пляшку зі склянкою й відніс за дальній столик, за яким і всівся.

Блондинка скорчила гримаску, дістала книжку в дешевій м'якій обкладинці і, байдуже знизавши плечима, почала читати.

Бейлі добряче хильнув віскі й відкинувся на стільці. Його непокоїли гроші. Якщо Райлі негайно щось не вимислить, подумав він, то їм доведеться обчистити банк. Чоловік сердито насупив брови, бо не хотів у це влазити. Там же завжди повно охорони! Бейлі поглянув крізь скло на старого Сема, що й далі спав у машині, і презирливо посміхнувся. «Окрім того, що Сем вміє кермувати, користі від нього мало, — подумав Бейлі. — Він надто старий для нашого діла. Усе, що в нього на думці, — то як би поїсти і поспати. Ми ж із Райлі мусимо сушити собі голову, як роздобути гроші. А й справді — як?»

Від випитого віскі він відчув, яким же голодним є насправді.

— Яечню з шинкою — і хутко! — гукнув він білявці.

— А вашому приятелеві? — запитала блондинка, тисцяючи пальцем у вікно на старого Сема.

— Хіба він справляє враження голодного? — поцікавився Бейлі. — Рухайся! Я дуже хочу їсти.

Крізь вікно він побачив, як під'їхав запорошений «форд», з якого вийшов немолодий товстун.

«Хейні, — подумав Бейлі. — Цікаво, що він тут робить?»

Товстун зайшов перевальцем у бар і помахав Бейлі рукою.

— Привіт, друзяко! — сказав він. — Давно тебе не бачив. Як справи?

— Паршиво, — буркнув Бейлі. — Ця спека мене добиває.

Хейні підійшов ближче, підсунув до себе стілець і всівся поруч. Він був виїзним репортером відділу світської хроніки однієї з газет і підробляв дрібним шантажем. Усюди збирав якісь крихти інформації й частенько ділився цінними відомостями з місцевими бандитами, які заправляли в околицях Канзас-сіті.

— Можеш повторити це ще раз, — озвався Хейні, принюючись до запаху смаженої шинки. — Минулого вечора я був у Джоупліні на одному гидотному весіллі й мало там не засмажився. Робити весілля при такому пеклі!

Але побачивши, що Бейлі його не слухає, запитав:

— То як справи? Щось вигляд у тебе не дуже...

— Та вже пару тижнів нічого путнього не підвертається, — відповів Бейлі, кидаючи недопалок на підлогу. — І навіть на перегонах не фартить!

— Хочеш невеличку підказку? — запитав Хейні. І, стишивши голос, подався вперед: — Понтіак прийде першим.

Бейлі презирливо хмикнув.

— Понтіак? Та тій конячці хіба що дітей возити у парках!

— Ну ні, тут ти дав маху, — зауважив Хейні. — На неї пішло десять штук, тож зараз вона у непоганій формі.

— І я би непогано виглядав, якби на мене витратили стільки бабла!

До них підійшла білявка з яечнею та шинкою. Коли вона поставила страву на стіл, Хейні знову втягнув носом повітря.

— Мені те саме, кралечко, — сказав він, — і пиво.

Блондинка відкинула зі своїх стегон його настирливу руку, всміхнулася й пішла до стійки бару.

— От які жінки мені до вподоби — ціла купа принад і за безцінь! — озвався Хейні, дивлячись їй услід. — Два в одному.

— Мені конче треба роздобути бабла, Хейні, — сказав Бейлі з набитим ротом. — Маєш якісь ідеї?

— Жодних. Якщо щось почую, то дам тобі знати, але поки для тебе нічого нема. Сьогодні ввечері на мене чекає нічогенький підробіток. Маю висвітлювати веселу вечірку Блендішів. Заплатять лише двадцять баксів, зате випивка на шару.

— Блендіш? А хто це?

— Ти що, з місяця впав? — з відразою запитав Хейні. — Блендіш — один із найгрошовитіших людей штату. Подейкують, що він вартує сотні мільйонів.

Бейлі піддів яйце виделкою.

— А я вартий лише п'яти баксів! — роздратовано заявив він. — Кляте життя! І з якої радості в нього гулянка?

— Та не в нього, а в доньки! Ти що, ніколи її не бачив? Е, такий ласий шматочок! Я би віддав десять років, аби побавитися з нею у сні!

Та Бейлі це не зацікавило.

— Знаю я тих багатійок. Самі не знають, чого хочуть!

— Можу закластися, що та добре знає, — сказав Хейні й зітхнув. — Старий влаштовує вечірку на честь її двадцятичотирьохріччя — якраз підходящий вік. І батько спрезентує їй фамільні діаманти, — він закотив очі. — Яке кольє! Кажуть, воно коштує п'ятдесят штук!

Підійшла білявка з яечнею, намагаючись триматися подалі від рук Хейні. Коли вона врешті пішла, той

підсунув стілець ближче до столу й почав голосно їсти. Бейлі саме впорався зі своєю яечнею. Він відкинувся на стільці й почав колупатись сірником у зубах, гадаючи: «П'ятдесят шук! Цікаво, чи є хоч якийсь шанс поцупити те намисто? І чи наважиться на таке Райлі?»

— А де гулянка — у них вдома?

— Так, — сказав Хейні, запихаючи в рот їжу. — А потім вона зі своїм дружком, Джеррі Мак-Гованом, вирушає у замський ресторан «Золотий черевичок».

— Що, в кольє? — поцікавився Бейлі наче ненароком.

— Гадаю, щойно вона його надягне, то вже ніколи не скине!

— Ти впевнений?

— Думаю, що вона таки буде в ньому, адже там збереться преса.

— Коли саме вона з'явиться в тому ресторані?

— Десь близько опівночі, — Хейні замовк, не донісши виделки до рота. — Що ти надумав?

— Нічого, — Бейлі глянув на того, але м'ясисте лице старого залишалося непроникним. — Лише вона й той хлопчина Мак-Гован? І нікого більше?

— Нікого.

Хейні раптом відложив виделку. Його жирне обличчя виглядало стривоженим.

— Послухай-но, викинь із голови те кольє, бо почнете те, чого не зможете завершити, повір мені. Ви з Райлі недостатньо круті для таких справ. Краще трохи зачекайте. Я підшукаю дільце, що буде вам до снаги, — лиш не беріться за кольє Блендіш!

Бейлі хижо посміхнувся, і Хейні подумав, що цей усміх радше нагадує вищир вовка.

— Та не переймайся так цим, я знаю, на що ми здатні, а на що — ні, — сказав Бейлі і звівся на ноги. — Певно, я вже піду. Але не забудь: коли щось дізнаєшся — повідом. Ну, бувай, друже!

— З якого дива ти так спішиш? — поцікавився Хейні, похмуро дивлячись на Бейлі.

— Хочу вшитися звідси до того, як старий Сем прокинеться. Вбридло його годувати. Тож бувай!

Він підійшов до блондинки, розрахувався і попрямував до виходу. На вулиці від спеки його мало грець не вхопив, а від віскі паморочилося в голові. Він сів у машину і запалив сигарету, напружено думаючи.

Щойно усім стане відомо про кольє, розмірковував він, то чи не кожен гангстер в окрузі зацікавиться коштовністю. Та чи наважиться на таке Райлі?

Він грубо розштовхав старого Сема.

— Ну, вставай! — рявкнув Бейлі. — Що з тобою в біса таке? Ніфіга не робиш, лише дрихнеш!

Старий Сем, довготелесий, жилавий чолов'яга років шістдесяти, заморгав і випростався.

— Ми збираємось обідати? — з надією запитав він.

— Я вже пообідав, — озвався Бейлі, заводячи двигун.

— А як же я?

— То йди їж — якщо маєш за що. Я більше платити за тебе не збираюся! — гаркнув Бейлі.

Старий Сем зітхнув. Затягнув пасок тугіше й насунув поношений та добряче заяложений капелюх на довгий червоний ніс.

— То що не так із нашою маленькою компанією, га, Бейлі? — скорботно запитав він. — У нас тепер ніколи нема бабла. Раніше ми якось давали собі раду, а зараз — ні. Знаєш, що я думаю? Райлі проводить забагато часу в ліжку з тією своєю дівкою і тому не може зосередитись на справі.

Бейлі сповільнив рух, а тоді зупинився біля найближчої аптеки.

— Ти б краще стулив пельку, — сказав він, виходячи з машини.

Він зачинився у телефонній кабінці й набрав номер. Трохи почекав, поки Райлі нарешті взяв слухавку. Бейлі чув, як на тому кінці гримить радіо і голосно співає Анна. Він почав було розповідати, що дізнався від Хейні, та різко урвався на півслові.

— Ти мене чуєш? — заволав він. — Поклади край тому пекельному шарваркові!

Але Райлі, здається, його не розчув. Бейлі, напевно, відірвав того від цікавої справи з Анною, тож диво, що він узагалі підняв слухавку.

— Вимкни те чортове радіо! — гаркнув Райлі.

Музика зненацька урвалася, й Анна почала щось розгнівано кричати. Райлі заревів у відповідь, почувся звук дзвінкого ляпанця. Бейлі хитнув головою, важко дихаючи у слухавку. Райлі з Анною завжди сварилися. Від них просто здуріти можна.

Нарешті Райлі знову підійшов до телефону.

— Послухай, Френкі, — благально озвався Бейлі, — я тут мало не засмажився в цій клятій розпеченій халабуді! То ти слухатимеш чи ні? Це важливо!

На тому кінці дроту Райлі також почав скаржитися на спеку.

— Знаю, знаю! — буркнув Бейлі. — То ти мене слухаєш? У нас є шанс хапнути кольє вартістю в п'ятдесят штук. Сьогодні ввечері у ньому буде донька Блендіша. Вона йде у «Золотий Черевичок» зі своїм бойфрендом — лише удвох. Мені про це нашептав на вухо Хейні. Там усім заправляє Мак-Кой. Ну, що скажеш?

— Скільки-скільки воно коштує?

— П'ятдесят штук. Блендіш — мільйонер. То як тобі таке?

Райлі нарешті прийшов до тями.

— То чого ж ти там стовбичиш? Хутко до мене! — схвильовано крикнув він. — Треба дещо обговорити. Давай, приїжджай негайно!

— Уже їду! — сказав Бейлі й повісив слухавку. Тоді на мить зупинився, аби запалити сигарету. Руки в нього тремтіли від хвилювання. «А Райлі не такий уже й боягуз, — подумав Бейлі. — Якщо ми візьмемося за це як слід, то діаманти будуть наші».

Він поквапно повернувся до «лінкольна».

Старий Сем сонно поглянув на нього.

— Прокидайся, сонько! — сказав Бейлі. — Крига скресла!

2

Бейлі ніяково йшов поміж столиками фешенебельного ресторану «Золотий черевичок». Він був радий напівтемряві, яка там панувала. Хоча Анна і випрала йому сорочку та почистила піджак, він добре знав, що виглядає мов волоцюга і побоювався, що хтось із обслуги це помітить і викине його геть. Ресторан був переповнений і явно процвітав. Персонал був надто заклопотаний, аби його помічати. Бейлі прошмигнув у відлюдний куточок, звідкіля міг бачити увесь зал, і притулився до стіни. Гул голосів, що намагалися перекричати оркестр, оглушив його. Раз по раз він зиркав на годинник. Була за десять дванадцята. Він оглянув зал. Біля входу скупчилися фотографи, тримаючи наготові камери зі спалахами. Він здогадався, що вони чекають на доньку Блендіша. Бейлі ніколи її не бачив і знав, що без допомоги фотографів не зможе її упізнати.

Це так схоже на Райлі, подумав Бейлі, — розпочати велику гру і послати його сюди, в зал, поки сам він разом зі старим Семом спокійнісінько сидить собі в «лінкольні». Бейлі ж завжди діставалася найбрудніша робота. Ну що ж, коли він отримає свою частку, то покине банду. Він уже ситий донесхочу цим Райлі та його Анною. За

гроші, які отримає після цієї обробки, він купить собі птахоферму. Він і сам виріс у родині фермерів і, якби не вскочив у халепу та не відсидів три роки, то давно би порвав із Райлі.

Але його думки були раптово перервані оркестром, який, не закінчивши попередньої мелодії, вибухнув знайоמוю «З Днем народження вас!».

Он вона, подумав Бейлі, і піднявся навшпиньки, щоби глянути поверх інших голів на дівчину. Усі зупинилися немов за командою і тепер дивилися на вхід. Фотографи штовхали один одного, намагаючись якнайвигодніше розміститися.

Коли нарешті у супроводі високого симпатичного хлопця у смокінгу з'явилася міс Блендіш, спалахнуло яскраве світло.

Широко розплющеними очима Бейлі дивився на міс Блендіш. Йому аж подих перехопило. Сліпуче світло вихопило з темряви її золотаво-руде волосся і відбилося на білосніжній шкірі. Бейлі подумав, що в житті не бачив такої красуні. Вона не була схожою на жодну з його вродливих знайомих. Дівчина мала все, що мають і ті, але в набагато більшій кількості. Бейлі помітив, що вона привітно махнула рукою натовпу, який розступився і почав їй щось кричати. Чоловік був постійно напружений, пильно придивляючись до дівчини, і не розслабився, аж поки гамір не стих і міс Блендіш із Мак-Гованом не всілися за дальнім столиком.

Бейлі настільки приголомшила врода дівчини, що він навіть забув про кольє, але тепер, коли перший шок від цієї краси минув, розгледів її прикрасу — і йому знову перехопило подих. Він аж спітнів, побачивши чудову вервечку мерехтливих діамантів. Роздивившись як слід кольє, він раптом збагнув, який здійметься галас, якщо його викрадуть. Це буде гучне пограбування, подумав він. Усі копи країни полюватимуть на них. «Можливо,

я і справді здурів, коли підбивав Райлі викрасти кольє», — думав Бейлі, витираючи спітнілі руки. Блендіш зі своїми мільйонами підніме всіх на ноги, аби повернути прикрасу. Щойно вони заволодіють кольє, як зчиниться величезна буча.

Бейлі поглянув на столик, де сиділа міс Блендіш, і помітив, як розчервонівся Мак-Гован. Здається, він забагато пив, і коли вкотре наповнив свою склянку, міс Блендіш поклала руку на його рукав, утримуючи від чергової порції віскі. Мак-Гован криво їй посміхнувся й осушив склянку, а потім підвівся і повів її на танцювальний майданчик.

«Незабаром цей хлопчина вже буде «готовий», — подумав Бейлі. — Якщо продовжуватиме в тому ж дусі, то скоро й узагалі не триматиметься на ногах».

Натовп ставав дедалі галасливішим. Кожен відвідувач уже був добряче напідпитку. Бейлі з презирством дивився на цю публіку й гірко думав: «Стільки грошви маєте, а поводитесь, як свині». Тоді розгледів у натовпі міс Блендіш. Вона раптом розвернулася і пішла до свого столика. Мак-Гован, голосно протестуючи, поплентався за нею. Вони всілися за свій столик, і Мак-Гован знову потягнувся до плящини.

Неподалік від Бейлі якась білявка сварилася зі своїм супутником — огрядним немолодим чоловіком, котрий також добряче набрався. Раптом блондинка скочила на ноги, вихопила пляшку шаманського з відерця льоду і виплеснула її вміст на голову свого супутника. А той, витріщившись на неї, немов приріс до стільця: шампанське, прилизавши йому волосся, стікало по білому смокінгу.

Блондинка поставила пляшку на місце і всілася, наче нічого й не сталося. Тоді послала товстуну повітряний поцілунок. Люди довкола повернули голови і вирячилися на них. Дехто розсміявся. Огрядний пан повільно звівся на ноги. Його червоне обличчя палало гнівом.

Він виплеснув суп зі своєї тарілки в обличчя білявки. Та дико заверещала. Доволі молодий чоловік, що сидів поруч, скочив на ноги і поціливі товстунові в живіт, від чого той заточився і повалився на столик позаду, перевернувши і скинувши на підлогу пляшки і посуд. Дві жінки, котрі сиділи за сусіднім столиком, із криками посхоплювалися з місць.

«Свині!» — подумав Бейлі й подивився в дальній куток залу — туди, де сиділа міс Блендіш. Тепер вона вже стояла, нетерпляче смикаючи Мак-Гована за руку. Нарешті той звівся на ноги і, похитуючись, поплентався за нею до виходу.

Дівчина, котрій вихлюпнули в обличчя суп, продовжувала лементувати. Між доволі молодим чоловіком та двома сп'янілими типами зав'язалася бійка. Вони впритул наблизилися до Бейлі, не давши йому можливості вийти відразу за міс Блендіш. Бейлі почав прокладати собі шлях, розкидаючи направо-наліво захмелілих чоловіків і швидко йдучи до виходу.

Бейлі проминув Мак-Гована, котрий стояв, обіпершись на стіну, чекаючи на міс Блендіш, і швидко побіг до свого «лінкольна». Старий Сем сидів за кермом, Райлі — поруч із ним.

— За хвилину вони вийдуть, — поквапно сказав Бейлі, всідаючись позаду Райлі. — Вестиме машину вона. Її приятель добряче набрався.

— Рушай! — сказав Райлі старому Семові. — Зупинимося на тій фермі, яку ми проїжджали. Там почекаємо її та змусимо з'їхати з дороги.

Старий Сем увімкнув двигун, і «лінкольн» плавно рушив. Бейлі запалив сигарету і витяг пістолет із кобури, яку носив під піджаком. Тоді поклав зброю на сидіння поруч.

— Кольє на ній? — спитав Райлі.

— Так.

Райлі був вищим і худішим за Бейлі. До того ж на п'ять-шість років молодшим. Він видавався б навіть красивим, якби не легка косоокість, яка надавала йому лукавого вигляду.

Із півмилі старий Сем проїхав швидко, але, діставшись ферми, сповільнив рух, плавно скерував авто на траву і там зупинився.

— Виходь і пильнуй її, — сказав Райлі.

Бейлі взяв пістолет, викинув сигарету з вікна і вийшов з машини. Став на узбіччі. Вдалині миготіли вогні ресторану й чулися приглушені звуки музики. Він вичекав кілька хвилин, відтак побачив світло від фар машини, що наближалася.

Він побіг до «лінкольна».

— Їдуть!

Коли він всівся в авто, старий Сем завів двигун. Повз них промчав двомісний спортивний «ягуар». Міс Блендіш сиділа за кермом. Мак-Гован, вочевидь, був поруч — у відрубі.

— Мерщій! — скомандував Райлі. — Мусимо все робити швидко. Не дай їм відірватися від нас.

«Лінкольн» помчав услід за «ягуаром».

Була темна, беззоряна ніч. Старий Сем увімкнув фари. Промені світла вихопили з пільми «ягуар». Переслідувачі бачили, як голова Мак-Гована метляється з боку в бік у такт руху машини.

— Із ним проблем не буде, — сказав Бейлі. — Він уже «готовий».

Райлі щось буркнув.

За наступним поворотом почалася лісиста місцевість. У цю пору дорога була геть безлюдною.

— Гаразд! — сказав Райлі. — Тепер відтісняймо їх на узбіччя!

Стрілка спідометра досягла відмітки вісімдесят п'ять миль, а потім і всі вісімдесят вісім. «Лінкольн» безшумно

мчав трасою. Вітер свистів за вікном, а дерева темними плямами мелькали у вікні. Відстань між двома машинами ніяк не зменшувалася.

— Ти що дурня клеїш? — гаркнув Райлі, вступившись у старого Сема. — Я кажу — наздожени її!

Старий Сем натиснув на газ. «Лінкольн» додав швидкості, але «ягуар» також її збільшив, і відстань між машинами поступово почала зростати.

— Для нашої чортопхайки вона мчить надто швидко, — сказав старий Сем. — Ми її не наздоженемо.

Тепер авта неслися зі швидкістю понад вісімдесят миль на годину. «Ягуар» поволі віддалявся.

Раптом, коли вони наблизились до дорожньої розвилки, старого Сема осінило.

— Тримайтеся міцніше! — заволав він, скреготнувши гальмами, що аж шини завищали. «Лінкольн» розвернуло і кинуло на узбіччя. Бейлі швиргонуло на сидіння поруч. Він відчув, що «лінкольн» накренився, а задні колеса припіднялись і знову опустились на шосе. Авто здригнулося, коли старий Сем відпустив гальма і різко скерував машину в траву. «Лінкольн» уперся у смугу мурави, з глухим ударом пострибав нерівною поверхнею і знову вискочив на дорогу.

Зрізавши у такий спосіб кут, авто тепер опинилося перед «ягуаром».

Бейлі аж спітнів, він відкинувся на сидінні та схопився за пістолет.

— Хороша робота, — відмітив Райлі, висовуючись із машини й озираючись назад.

Старий Сем, дивлячись на «ягуар» у дзеркальце заднього огляду, почав петляти дорогою, сповільнюючи рух і змушуючи друге авто також пригальмувати. Нарешті обидві машини зупинилися. Коли Бейлі вискочив із «лінкольна», міс Блендіш вже почала розвертати свій «ягуар».

Він добіг до неї саме вчасно. Бейлі зазирнув у машину, вимкнув запалювання і наставив на дівчину пістолет.

— Виходьте, — крикнув він. — Це пограбування!

Міс Блендіш витріщилася на нього. У її великих очах застиг подив. Мак-Гован розплющив очі, сів і повільно випростався.

Райлі залишився у «лінкольні», пильно спостерігаючи за всім. Він висунувся з авто, тримаючи у спітнілій руці пістолет. Старий Сем нервово відчинив дверцята, готовий щомиті кинутись Бейлі на допомогу.

— Ну ж бо! Виходьте! — знову гаркнув Бейлі. — Виходьте!

Міс Блендіш вийшла з машини. Вона не виглядала наляканою — лише дуже здивованою.

— Що це все означає? — пробурмотів Мак-Гован. Поморщившись, він також виліз із машини і тепер тримався руками за голову.

— Тихо! — гримнув Бейлі, направляючи пістолет на Мак-Гована. — Це збройне пограбування!

Мак-Гован вмить протверезів і підійшов до міс Блендіш.

— Знімай кольє, сестричко! — звелів Бейлі. — Хутко!

Міс Блендіш схопилась руками за шию і почала задкувати.

Бейлі вилаявся — йому вже ледь не увірвався терпець: будь-якої миті з-за рогу може вигулькнути машина, і тоді неприємностей їм не unikнути.

— Знімай кольє — інакше пошкодуєш! — гаркнув він.

Та дівчина продовжувала задкувати, і Бейлі рушив до неї швидкими кроками. Він саме минав Мак-Гована, коли той зненацька прийшов до тями і поцілів Бейлі кулаком у голову. Бейлі похитнувся, втратив рівновагу і гепнувся на землю. Пістолет випав йому з рук.

Міс Блендіш скрикнула. Райлі ж продовжував нерухомо сидіти. Він вважав, що Бейлі цілком здатний

впоратися й сам; до того ж не мав жодного бажання, аби міс Блендіш або Мак-Гован упізнали його, якби щось пішло не так. Тому Райлі просто звелів старому Семові пильнувати за дівчиною. Той поплентався до міс Блендіш, але здавалося, що вона його навіть не помітила: дівчина не зводила очей із Бейлі, який саме зводився на коліна, мотаючи головою та лаючись. Старий Сем знічено стовбичив біля міс Блендіш, готовий схопити її, щойно вона спробує втекти.

Бейлі поглянув на Мак-Гована, який непевними кроками саме наближався до нього: усе ще добряче напідпитку, він був рішуче налаштований на бійку.

Бейлі звівся на ноги і спробував ударити противника, цілячись Мак-Говану в шию. Але промахнувся, натомість Мак-Гован уперіщив йому у живіт. Той рохнув і знову звалився на коліна: цей поганець, без сумніву, таки вмів битися. Де ж Райлі, чому він не поспішає на допомогу? Ще до того, як Бейлі спромігся підвестися, Мак-Гован знов ушкварив його по голові, і Бейлі покотився в траву.

Лаючись на всі заставки, Райлі нарешті виліз із машини.

Рука Бейлі потяглася за пістолетом. Він схопив зброю, і коли Мак-Гован знову рушив до нього, Бейлі підняв пістолет і натиснув на гачок.

Від звуку пострілу міс Блендіш скрикнула, закриваючи руками обличчя.

Мак-Гован схопився за груди й осів на дорогу. На його білій сорочці проступила кров.

Бейлі вже звівся на ноги, коли до нього підбіг Райлі.

— Сучий ти сину! Що ти накоїв? — гаркнув Райлі. Він схилився над Мак-Гованом, а потім знову поглянув на Бейлі. Той із перекошеним від страху обличчям підійшов до Мак-Гована і також витріщився на нього.

— Він мертвий! Йолопе, навіщо ти його підстрелив? Ото вже кашу нам заварив!

Бейлі схопився за комір сорочки і рвонув його.

— Чому ти не допоміг мені? — пробурмотів він. — Що ще я мав робити? Це не моя вина!

— Розкажеш про це на суді! — гаркнув Райлі. Він був дуже наляканим. «Тепер нам світить термін за вбивство, — подумав він. — Якщо нас упіймають, то піджарять на електричному стільці...»

Бейлі зирнув на міс Блендіш, що не зводила очей із тіла Мак-Гована, і сказав Райлі:

— Її також мусимо позбутися. Вона забагато знає.

— Стули пельку! — гаркнув Райлі. Він дивився на міс Блендіш. Раптом його осінила чудова ідея: ось де справжній шанс отримати чималі грошенята! Батько дівчини володіє мільйонами і сплатить будь-яку суму, аби повернути доньку живою. — Вона поїде з нами.

Міс Блендіш зненацька вивільнилася від старого Сема, крутнулася і рвонула на дорогу. Вилаявшись, Райлі помчав за нею. Дівчина почула його кроки і закричала. Він наздогнав її, схопив за руку, і, коли дівчина повернулася до нього обличчям, сильно вдарив у лице. Підхопивши дівчину на руки, Райлі відніс її у «лінкольн» і кинув на задне сидіння.

— Гей, що ти робиш? — спитав, підбігши, Бейлі.

Райлі рвучко обернувся і схопив Бейлі за комір.

— Не твоє діло! — рявкнув він. — Через тебе нам всім тепер пришиють убивство. Якщо нас схоплять, то просто засмажать на електричному стільці! Тепер ти робитимеш лише те, що я скажу! Відтягни тіло подалі від дороги і сховай кудись машину! Чуєш мене?

Озлобленість у його голосі вразила Бейлі. Коли Райлі відпустив його комір, він трохи повагався, а тоді пішов до того місця, де стояв, мов прищвяхований, старий Сем.

Разом із ним Райлі затягнув тіло Мак-Гована в «ягуар» і відкермував машину подалі в ліс. Виконавши наказ Райлі, вони бігцем повернулися у свій «лінкольн».